

af en Lov, uden at den tillige har sin Hjemmel i Finantsloven. Dertil støtter sig altsaa Paastanden; det skal være et Grundlovsbrud at afholde en Udgift uden Hjemmel i Finantsloven. Seg skal foreløbig i denne Henseende gjøre opmærksom paa, at iblandt dem, der have fægtet for denne Anskuelse, at ingen Udgift er hjemlet, uden at den er opført paa Finantsloven, har den kraftigste og ivrigste Talsmand været det ærede Medlem for Holbek Amts 2den Valgfreds (Tscherning). Men netop dette ærede Medlem har allerede meget tidlig stillet sig paa en egen Maade til Grundloven; han har langtfra villet anerkende for Grundloven den Ukrænkelighed og bindende Kraft, der maatte være Forudsætningen for med dette Grundlovs-Argument at slaae den Anskuelse, jeg nylig har udviklet, til Jorden. (Tscherning: Hvor?) Allerede Dagen efterat Grundloven var endelig vedtagen i den grundlovgivende Rigsforsamling, og førend den endnu havde faaet Hans Majestæt Kongens Sanction, udviklede det ærede Medlem i Anledning af en Bestemmelse i Valgloven — om jeg ikke tager feil, hvorvidt Fattigunderstøttelse skulde for evige Tider, saalænge den ikke var refunderet, gjøre en Mand uskikket til at være Bælger — den Anskuelse, at det vilde være rigtigt at forandre dette, og da han blev gjort opmærksom paa, at der stod saadan og saadan i Grundloven, yttrede det ærede Medlem — det findes i den grundlovgivende Rigsforsamlings Tidende, Sp. 3410 — at en saadan „Forklaring“ af Grundloven det er Noget, „vi itide maae vænne os til“. Og ganske kort Tid derefter yttrede den ærede Rigsdagsmand, hvilket ligeledes findes i den grundlovgivende Rigsforsamlings Tidende, Spalte 3592: „Den simpleste og naturligeste Fremgangsmaade er den, at vi skulle holde os til Grundloven, saameget som vi fornuftigviis kunne; men vi skulle heller ikke fuldstændigt binde os til den“. Altsaa, vi skulle holde os til Grundloven, „saameget som vi fornuftigviis kunne“, men ikke fuldstændigt binde os til den, og det ærede Medlem har mange Gange senere fastholdt og udviklet den samme Anskuelse. Seg skal nævne et Exempel, som vistnok vil være i alle de ærede Herrer's levende Erindring; det er den Maade, hvorpaa

det ærede Medlem städig opfatter den lovgivende Magts Stilling overfor Domstolene, og den Maade, hvorpaa han selv har „forklaret“ Grundloven, saaledes at i Virkeligheden Domstolenes fuldstændige Uafhængighed derved bliver sat tilside. Dersom jeg altsaa ikke havde andre Modstandere end den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgfreds (Tscherning), vilde det næppe være nødvendigt for mig at gaae videre ind paa dette Punkt; thi hans egne Ytringer vilde i denne Henseende være en tilstrækkelig Besvarelse, men jeg indrømmer, at skjøndt han er den kraftigste, den stærkeste og den varmeste Talsmand for den modsatte Anskuelse, saa er han dog ikke den eneste. Der findes Andre, som med god Føie fremhæve imod min Anskuelse Grundlovens § 52, som indeholdende en nødvendig Fordring om, at enhver Udgift, for at kunne afholdes, skal være opført paa Finantsloven. Seg skal søge at møde dem. Spørgsmaalet bliver da her først, hvad der skal forståes ved „Finantsloven“ i Grundlovens § 52. Finantsloven er et Overflag over Statens Indtægter og Udgifter, som i Reglen $\frac{1}{2}$ Aar førend hvert Finantsaars Begyndelse forelægges af Regjeringen for Folkethinget, og det ligger i Sagens Natur, at paa dette Overflag kan der umuligt være opført enten alle de Indtægter eller endnu mindre alle de Udgifter, som virkelig vilde komme for i det følgende Finantsaar. Der vil deels være Indtægter, som falde mindre eller større end angivet, og deels vil der være Udgifter, som overskrive de paa Overslaget opførte, og der kan endelig opstaae aldeles nye Udgifter. Dersom man altsaa vilde opfatte Grundlovens § 52 aldeles bogstaveligt, saa vilde Statsstyrelsen ikke kunne føres, man vilde komme ind i et uopløseligt Dilemma, idet nemlig Regjeringen paadrager sig et stort Ansvar ved ikke at foretage en eller anden Udgift, som Statens Tare maatte kræve, uanseet om den var bevilget paa Finantsloven eller ikke, men paa den anden Side vilde man ved at fastholde § 52 i al sin Strenghed gjøre det umuligt for den at afholde en saadan Udgift. Paa den allerførste Rigsdag, som samledes, efterat Grundloven var given, opstod strax det Spørgsmaal, hvorledes Grundlovens § 52 rettelig skulde forståes.